

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

NR. NISSUM HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

*Skolens 60 årsdag 1923 * 28. nov. 1983*

NUMMER 9 · NOVEMBER 1983 · ÅRGANG 75

DANMARKS
PÆDAGOGISKE
BIBLIOTEK

Gud er!

Luther siger et sted: »Tro er en levende, vel betænkt tillid til Guds Nåde, så vis i sin sag, at den tusinde gange ville dø derpå.«

Hvad går den kristne tro ud på?

Der er mange udlægninger. Det er en kendsgerning.

At Gud er, kan naturligvis blive et spørgsmål om tro. Egentlig tror jeg ikke, at mange betvivler dette. Enhver kan se, at livet er et under. Enhver kan f.ex. godt forstå, at livets under ikke er menneskets værk. Og man må f.ex. endelig ikke tro, at selvom mennesket er i stand til at forklare flere og flere af livets sammenhænge, at underet derved bliver mindre. Tværtimod! Det er forkert at tro, at tro og viden nødvendigvis er modsætninger.

Gud er. – De, der har gennemlevet lidelsens uudholdelige faser, tror i de fleste tilfælde ikke på dette. De er – som Luther – vis på det.

Tro bliver for alvor først et problem, når vi begynder at stille spørgsmålene:

Hvordan er Gud? Altså, når vi begynder at »personkarakterisere« Gud. Altså, Gud er sådan og sådan. Gud giver menneskene det og det. Gud frelser på den og den måde. Gud griber ind på den og den måde. Gud mener sådan og sådan. I det øjeblik, vi på denne måde begynder at kredse Gud ind, måske ved hjælp af utallige bibeltekster, bliver det nødvendigt at tro på, at Gud også står for disse bestemte egenskaber.

Vi kan nemlig ikke bevise det, hvilket siger sig selv. Vi kan naturligvis henvise til, at de er åbenbarede gennem Jesus Kristus.

Ovennævnte er på sin vis teologi.

Og her begynder slagsmålene om den rigtige gudsopfattelse.

Jeg siger ikke, at disse bestræbelser på at karakterisere Gud er forkerte, men jeg ønsker at advare: Her er noget, der kan udvikle sig til noget ganske farligt. Noget, som vi må være meget opmærksomme på. Både Jesus, Paulus og Luther var klare over dette og advare endda i meget »forrygende« vendinger.

Der er noget i disse bestræbelser, som mennesket tilsyneladende meget let glemmer undervejs, idet mennesket tilsyneladende meget let forledes af en iboende higen, af en slags »arvesyndens slanger« -: »Selv at blive Gud«.

Vi glemmer, at vi ikke kan regne Gud ud i alle detaljer, og at vi ikke kan kortlægge Guds veje i enhver henseende. Gud sprænger menneskets rammer, ikke omvendt. Gud kan ikke rummes i en karakteristisk sammensat af menneskeord og menneskeforestillinger. Gud er ikke Gud på menneskets betingelser.

Vi glemmer det tit, fordi vi vil så gerne have livets mening på en formel. Vi vil så gerne, at vi kender livets gåder. Vi vil så gerne, at Gud netop svarer

på den måde, som vi gerne vil have det, og som vi mener, at han bør svare, hvis han er Gud. Så er vi sikre, synes vi. Så er vi frelst, tror vi. Så er vi herre over livet – og så er det til at leve, synes vi. På denne måde ophøjer man »sin egen gud« – til Gud.

Vi glemmer, at Gud er uransagelig og uudgrundelig – i hvert fald, hvad det betyder. Guds »egen-skaber« er uudgrundelige. Guds retfærdighed, strengthed, almagt, storhed, fuldkommenhed, godhed osv. – er uudgrundelige »størrelser«. Også Guds kærlighed.

Gud er.

Vi kan ikke definere Gud i vore ord. Det behøver vi heller ikke. Som Jesus siger: »Når I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver ...« Ja, hvad så? Giver Gud da »onde« gaver? Tror I det? Hvorfor har I ikke tillid til Gud?

Nogle af jer tænker nok nu: »Kender han da ikke trosbekendelsen?«

Der er indholdet af den kristne tro. Det er rigtigt. Det betvivler jeg slet ikke. Gud er. Og for en ordens skyld læser jeg den nu for jer, skønt vi har fremsagt den mange gange i kirken – og kender den. Her står altså, hvad vi tror på.

Men jeg citerer også Paulus fra 1. Kor. brev kap. 13 – »og havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed, da var jeg intet.« Alle »ydre ting« er for så vidt ligegyldige, hvis de ikke udspringer af kærlighed – »jeg-sprængende« tillid, som man siger. At gå i kirke! At holde budene! At gøre gode gerninger! At bede! At fremsige trosbekendelsen. Alt ing er intet, politik, kultur, psykologi, pædagogik osv. Alt ing.

Man kan faktisk blive så optaget af disse »ting«, at man glemmer næstekærligheden, som ellers er troens udtryk. Man kan faktisk gøre disse »ting« til en sag om at samle points hos Gud. Man kan faktisk gøre disse »ting« til målestok for, hvem der er

Nørre Nissum Høj- og Efterskole

Kirkebyen 16, 7620 Lemvig. Telefon (07) 89 10 04
Elevernes tlf. (07) 89 11 07 12,30-14 og 18,30-20

Forstander: Bruno Graversen

Formand for bestyrelsen: K. E. Sørensen, Holstebro

Nørre Nissum Høj- og Efterskoles Elevforening

Elevbladet udkommer sidst i hver måned, undtagen januar og august.

Redaktion:

Bruno Graversen (ansvarshavende),

Erling Agergaard, Poul Jeppesen

Adresseændringer, ind- og udmeldelser til:

Erling Agergaard, Ringvej 3, 7620 Lemvig

Telefon (07) 89 14 31

Kasserer:

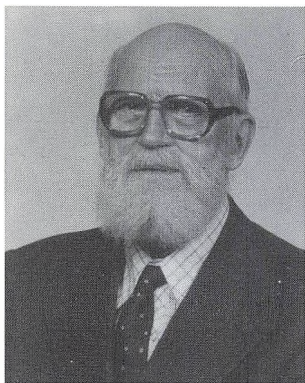
Poul Jeppesen, Sejbjerg 43, 7620 Lemvig

Telefon (07) 89 15 02

Elevforeningens gironummer: 8 03 62 33

Christensens Bogtrykkeri, Bogtrykkergården a-s, Struer

Portræt af tidligere bestyrelsesformand

fhv. sognepræst

Peter Roesgaard

Tørring-Heldum sogne

De syv formænd for bestyrelsen, som Nr. Nissum Høj- og Efterskole har haft, siden højskolen i år for 60 år siden flyttede fra seminariebyen til den nuværende beliggenhed mellem kirken og missionshuset, har hver på sin måde – sammen med den øvrige bestyrelse – haft stor indflydelse på skolens udvikling. Det gælder ved antagelse af ledere og lærerkræfter og ved beslutninger om de mange nybygninger, der er kommet til i årenes løb.

rigtig, og hvem der ikke er det – altså, hvem man skal omgås, og hvem man skal undgå. Tro uden kærlighed bliver altid til bekvem statistik – i værste fald til frelste, der dyrker frelste – og lader de ulykkelige og hjælpeløse ligge. Tro uden kærlighed avler kun mistillid.

Tro af den art bliver også let til et spørgsmål om trospræstationer. For at få det, som Gud lover, så må man tro fuldkomment, ja 100% fuldkomment. På denne måde bliver tro en afgud. Man kan ikke ved forskellige forsøg på fuldkommen tro presse Gud til indrømmelser.

Luther sagde f. ex. »Guds love kræver hjertets dyb«.

Jeg læser lige Lukas 7. kap. v. 36-50.

Hvad er det, Jesus siger til synderinden? Ja, sandelig: »Din tro har frelst dig!« Hvad er tro her? Har hun fremsagt trosbekendelsen?

Tror hun på kødets opstandelse? Har hun holdt

De 7 formænds navne er:

- 1) Sognepræst J. P. Agger, Nr. Nissum, 1922-26.
- 2) Sognepræst A. Krogsøe, Holbæk, 1926-29.
- 3) Provst Th. Rendtorff, Bøvling-Flynder, 1929-50.
- 4) Sognepræst P. Roesgaard, Tørring-Heldum, 1950-63.
- 5) Provst E. Mejdahl, Struer, 1963-75.
- 6) Sognepræst I. Godtkjær, Møborg-Nees, 1975-80.
- 7) Overlærer K. E. Sørensen, Holstebro, 1980-

De 4 sidste har vi stadigvæk iblandt os. Og denne gang vil jeg forsøge at tegnet et portræt i ord af den 92-årige Peter Roesgaard. Pastor Roesgaard har – ligesom vor skole – 60 års jubilæum, idet han blev cand. theol i 1923. I et par eftermiddagstimer aflægger min kone og jeg besøg på Emilielystvej 74 i Lemvig, hvor hr. og fru Roesgaard bor sammen med datteren, lærer Ellen Roesgaard, Nr. Lem skole. Trods den høje alder er pastor Roesgaard meget åndsfrisk og nærværende og har rede på tingene. Kun kniber det lidt med hørelsen, men her er den kun 83-årige fru Edith Roesgaard en fortrinlig hjælp, idet hendes klare og tydelige stemme let opfattes af pastor Roesgaard. Forøvrigt kan tallet 60 nævnes for tredje gang i dette portræt, idet hr. og fru Roesgaard d. 29. juni i år under stor opmærksomhed fra familiens og vennernes side fejrede deres 60-års bryllupsdag = diamanbryllup.

Barndomshjemmet

»Jeg er født den 22. august 1891 i 'Ny Roesgaard' i Rom sogn ved Lemvig som den yngste af 9 søskende. To af mine søskende har jeg aldrig kendt. Grundtonen i ethvert godt hjem skal være: Guds frygt og nøjsomhed. Det prægede mit hjem og mine forældre. Vi mennesker er meget forskellige. Far og mor var forskellige. Det er noget, jeg først er kommet til at tænke på senere, men jeg synes, de

budene til punkt og prikke? Har hun præsteret noget som helst? Ja, hun har salvet Jesu fødder, men er det derfor?

Nej!

Jesus siger: »Hun har elsket meget«. Dernæst forlader han hendes synder. Her er tro uforbeholden tillid. Her er tro at åbne sig helt. Her er tro at give sig helt. Kvinden kan ikke andet. Og selvom hun således er bundet, er hun også helt fri.

Og livet begynder. Livet skænkes. Guds nåde. Sådan må vi forholde os til Gud. Her er udgangspunktet. Og her udleveres man til f.eks. Jesu ord om næstekærlighedens væsen. Sådan må vi forholde os til trosbekendelsen. Gud er.

Synderinden fra Det nye Testamente hører i alderhøjeste grad med til billedet af, hvad tro er.

Kære unge mennesker: »Lad os bede Fadervor sammen!

Aftenandagt på skolen holdt af Arne R.

Rom skole.

kan karakteriseres sådan: Mor talte, far tav, men gav sin tilslutning, når det drejede sig om åndelige spørgsmål. Et sådant hjem er en Guds gave til en børneflokk, der oplever, at forældrene er ligefremme og ikke kan lade være med at vise deres kristentro i ord og gerning. Der blev holdt bordbøn, og pastor N. P. Madsens andagtsbog blev hver dag taget frem og læst i.

Rom skole

Allerede som 6-årig kom jeg i Rom skole og gik der i 8 år. Det sidste år var næsten at betragte som en slags efterskole. Min lærer, Jørgen Nielsen, var en prægtig mand, grundtvigsk orienteret. Han havde noget at give, både kundskabsmæssigt og religiøst. Først senere forstod jeg, at han var noget anderledes indstillet end Indre Missions kredsen i sognet. Han var en lærer, der evnede kunsten at fortælle!

»Det skal du tro!«

Pastor K. K. Gadegaard var sognepræst i Lom-borg-Rom fra 1905-13, og jeg var glad for ham og hans konfirmationsforberedelse. I årene derefter sad jeg under hans prædikestol, og der fandt jeg klarhed i mit Gudsforhold. Fra mit hjem var jeg gennem N. P. Madsens andagtsstykker kendt med ordet omvendelse. Spørgsmålet var: »Hvordan går det til? Hvordan kommer man til tro?« – Mor var ikke mere, så hende kunne jeg ikke spørge. Men nu hørte jeg af min præst det fulde evangelium, hvor det klart lød: »Jesus har betalt for vore synder. Det skal du tro! – Det gjorde jeg så, og det har holdt til i dag.

Landmand

Jeg arbejdede i mit hjem til jeg var 23 år. Så var jeg ruget ud! Der var altid 2 børn hjemme. Landbruget interesserede mig virkelig og har gjort det altid. Jeg fulgte intenst med i den kolossale udvikling, der

foregik i landbruget, og det var ikke, fordi lysten manglede, at jeg gik fra dette erhverv. Helbredet var en tid ikke alt for stærkt, men også andre kræfter påvirkede mig.

Overvejelser om kald

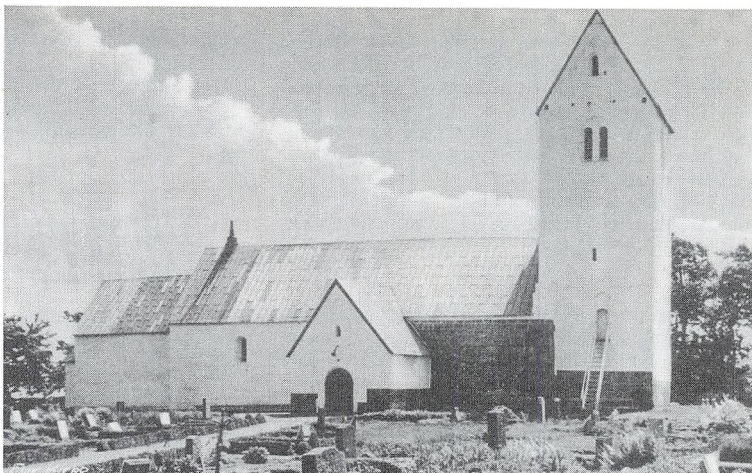
I hjemmet talte mor meget om jødemission og sagde, at det var noget, man skulle bede for. Jeg kendte i begyndelsen kun navnet, men det sagde mig ikke noget, men i årevis gjorde jeg, som mor havde sagt, og så bliver der ikke så langt fra bøn til kendskab og handling.

Også D.M.S. arbejde fulgte vi i hjemmet, lige-som Kristeligt Dagblad fra mit 10. år har været fast læsning. Jeg kom i dybe overvejelser om at melde mig til en gerning i ydre missions tjeneste, men var meget tvivlrådig. Da hørte jeg indre missionær Annebjerg tale om Guds kald og Guds veje. Han kendte også til tvivlrådighed, men gav det råd: »Tag det med til alters!« Jeg fulgte rådet, og mens brødet og vinen blev rakt, lød det klart til mig: »Det med at rejse bort fra slægt og venner, det er frivilligt«, og jeg gik hjem og var glad for, at det, jeg nok havde følt som en tvang, var taget fra mig.

Præliminær-, student- og teologisk eksamen

Pastor Asschenfeldt-Hansen, Nr. Nissum, rådede mig til at læse til præst, og i 1914 – 23 år gammel – rejste jeg til København for på Dørchers kursus at tage præliminæreksamen på et år. I 1918 blev jeg student, og så var vejen åben til et teologisk studium. Under studierne valgte jeg at tage et år i hjemmet og læste der. Far hjalp mig økonomisk, men ikke så meget, for børnene skulle behandles ens, men i 1923, da jeg blev cand. theol., var gælden efter 9 års studier blevet 14000 kr., og det er jo ikke meget målt med nutidsalen. Ved begyndelsen af studierne bad jeg om, at Gud ville tage bekymringerne for det økonomiske fra mig. Den bøn blev hørt.

Fur kirke.

I København hørte jeg forskellige kendte præster, bl.a. pastor Kold ved Brorsonskirken. Han var en tid formand for Indre Mission i Danmark. Endvidere pastor Steen ved Andreaskirken, som mange studerende søgte. Der var en årsag til, at jeg kom i Andreaskirken. Min forlovede hørte hjemme i menigheden der.

Kaj Munk

Mine studieår faldt sammen med Kaj Munks studietid, og jeg kendte ham og hørte ham ofte fortælle, for han holdt af at samle kammeraterne omkring sig og læse op af det, han havde skrevet, så vi sagde til hinanden: »Han bliver nok forfatter, for han lyver, så han selv tror på det, han fortæller«.

Sognepræst på Fur

Min forlovede og jeg havde nok regnet med, at vi skulle til Kina, og det var lidt af en skuffelse, at det ikke skete. Hun havde sagt: »Det er ligegyldigt, hvor du rejser hen; jeg vil følge dig!« Årsagen var en sprogbarriere, idet jeg var bange for, at det kinesiske sprog ville blive for svært at tilegne sig.

Der var stor mangel på præster i disse år. De sønderjyske sogne tog mange efter Genforeningen. Jeg søgte tre steder og kunne nok være kommet alle tre steder, men det blev Limfjordsøen Fur, vi kom til i 1923. Det var et skønt sted at være præst, såvel naturmæssigt som åndeligt set, og vi faldt godt til. Der var en hørelyst uden sidestykke såvel i kirken som i missionshuset, og der var 8 bibelsamtalekrede og interessen for ydre mission var også levende. Det sætter sit dybe præg på et sogn, at der har været en stor åndelig vækkelse.

I Tørring-Heldum

Vi var på Fur i seks år, men nu var der præster nok, og menighederne foretrak som regel unge ansøgere. I den tro, at der nok kunne gå flere år, inden vi blev antaget et andet sted, begyndte vi at søge og fik

med det samme nyt embede i Tørring-Heldum i 1929. Der var vi i 27 år indtil 1956 og fik også mange gode venner der. Min ungdomsinteresse for landbruget blev genoplivet, idet jeg i en del år havde præstegården i forpagtning. Det kunne nok lade sig gøre, idet Tørring-Heldum befolkningsmæssigt er små sogne.

I højskolens bestyrelse.

Min provst var Th. Rendtorff. Aftenen før indsættelsen kom han til os, og vi kom i vældig diskussion og var langt fra enige. Men han var i besiddelse af det ægte frisind og nød faktisk at blive modsagt. Det kunne venskabet let holde til. Det var ham, der opfordrede mig til at lade mig stille op til højskolens bestyrelse, og jeg blev valgt d. 23. juni 1934. Samme dag blev lærer A. C. Nielsen, Vinderup, valgt. I 16 år var jeg menigt medlem, og alle årene var provst Rendtorff en dygtig og myndig formand. Den 22. maj 1950 afløste jeg Rendtorff som formand, og min periode varede til 19. september 1963.

Af større begivenheder i de 29 år som bestyrelsesmedlem og formand kan nævnes oprettelsen af efterskolen (1936). Under krigen blev højskolen beslågt af tyskerne. Vi fik tilbud om at leje os ind på Blidstrup – det, der nu i dag er Blidstrup Ungdomsskole. Bestyrelsens flertal vedtog at stemme imod tilbudet, men jeg stemte for.

Endvidere kan nævnes valget af forstander A. Kristensen som forstander Kaags afløser. På det bygningsmæssige område kan nævnes tilbygningen i 1958. Siden er det jo gået stærkt med mange andre tilbygninger.

At være emeritus

Da vi i 1956 tog afsked med Tørring-Heldum sogne, flyttede vi langt væk, ihukommende provst Rendtorffs ord: »Når man flytter, så flytter man helt!« I Vejrup i Sydjylland fandt vi det hus, der

passede os, og vi befandt os godt der, og jeg fik også lov til at virke som præst på egnen. Også børnene var glade for Vejrup, og to af dem bor der stadig.

Det er dejligt at være emeritus. Udadtil er man ikke meget og har ingen større position, når man ikke er i embede, men i hjemmet har man stadigvæk betydning, og det er en stor Guds gave til os, at vi måtte have lov at være sammen i foreløbig 60 år. Jeg vil sammenfatte mit livsløb og sige med stor taknemmelighed: »Guds gaver er så mange slags som dage i et år«.

Efterskrift

Jeg siger tak for samtalen og portrættet skal slutte med de ord, som pastor Roesgaard skrev i bestyrelsesprotokollen, da han d. 19. sept. 1963 var gået af som formand:

»Gud velsigne de kvinder og mænd, som fremtidigt må få deres gerning her, og gid et lille udsnit af Danmarks ungdom fremdeles må hente berigelse på N.N.H. og E.

P. R.«

Poul Jeppesen

Mindeord om Sigurd Hansen

Mange af bladets læsere kender sikkert den sindsstemning, der fylder ens sind, når man i dagspressen læser, at en god bekendt er død.

Det er som om tiden står stille et øjeblik.

Sådan føltes også budskabet om Sigurd Hansens død.

Han, der altid kom så stille og ubemærket, men alligevel føltes det som om, at med ham kom det solide, det pligtro, den hvis ord havde vægt. Nu var han ikke mere.

Da hverdagen igen kom igang, bad Graverisen om et mindeord til bladet og derfor følgende.

Sigurd Hansen følte sig – gennem hele familiens skoleophold her i Nr. Nissum – som en ansvarlig del af skolens »bagland«. I 1960 lod han sig da også indvælge i skolens bestyrelse som repræsentant for Thy/Mors kredsen. Denne tillidspost bestred han, til han i 1979 blev afløst af Henning Sørensen.

Hermed er antydet, at Sigurd Hansen sad i skolens bestyrelse da vi blev ansat på skolen. Vi mødte ham snart som et medlem, hvis interesse også gjaldt lærerstaben. Senere som et medlem, der trofast fulgte møderne, der gjaldt skolens ve og vel. Han brugte ikke de mange ord, men de, der blev fremsat, havde erfaringen bag sig.

Ved hans bisættelse fra Ljorslev kirke blev ovennævnte bekræftet i rigt mål. Hans minde blev beskrevet som den, der havde et vågent øje for alt stort og småt på sin egn.

Her på skolen har vi mistet en trofast medarbejder. Hans virke for at samle gamle elever i sin kreds vil sent blive glemt. Han oplevede de store møder, men også tilbagegangen. Da tilslutningen svigtede brugte han ikke de store beklagende ord, men ingen kunne undgå at mærke de stille hjertesuk.

Det samme gentog sig da tilgangen til højskolen svigtede. Han forstod højskolens betydning, og følte sit ansvar.

Hans minde vil leve blandt os, der kendte ham, og tankerne går til hjemmet og familien på Mors, hvor Nr. Nissum Høj- og Efterskole var en hjertesag.

Ellen og Ths. M.

Mindeord om Josef Mejlvang

Telefonen ringer. Det er den 26. oktober 1983. Da jeg tager røret lyder det stille og sorgfuldt: »Josef er død«.

Vi vidste godt, at vor gamle, trofaste medhjælper var syg og hjælpeløs, men at hans livstråd var så nær afslutningen, ventede vi ikke. Igen blev vi standset i vor travle færden.

Om føje dage skal vi fejre 500 års-dagen for Martin Luthers fødsel. Dagblade, radio og TV vil sikkert markere dagen.

Har det noget med Josefs minde at gøre? Mit svar er et klart Ja.

I min skoletid læste jeg *katekismus*. I forklaringen til bønnen: »Giv os i dag vort daglige brød« skriver Luther bl.a. at hertil hører – *fromme medhjælper* – *gode venner* – *trofaste naboer* og *deslige*.

Denne barndommens læresætning er som skrevet om Josef. Han var en from medhjælper i ordets dybeste forstand. Han lærte ikke sine omgivelser et dårligt sprog. Han viste os alle vejen til Kirke og Missionshus ved selv at gå forrest. Han var en trofast ven og nabo, der ydede sit til, at hans omgivelser fungerede. En tjeneste var en naturlig sag, man gjorde uden bagtanke for at få igen. Under *deslige* må vi nævne hans børnetække. Børn kunne lide ham. De mange gajoler, der i tidens løb er gået fra hans lommer til en lille barnehånd, er utallige. Når han mødte eleverne var kontakten snart i orden. Hans lune humor og smil bidrog til, at kaffepauserne i »folkestuen« fik et lyst og venligt skær. Mange sandheder blev vekslet i en fornøjelig tone.

Josef kom aldrig på højskole i sin ungdom, og det beklagede han som noget han aldrig fik tid eller råd til. Men han sluttede sit travle liv på højskole. Fra marts 1966 til han for et par år siden trappede ned, var han næsten en daglig medhjælp på vor skole. Det var ikke en tilfældig arbejdsplads. Det var et arbejde, der gav medansvar. Skolens tarv lå ham altid på sinde. Vi skulle være de første, der fik tilsæt om foråret. Først med høst o.s.v. Alt skulle være i orden. Have og gårdsplads skulle rives over til søndag. Jo, Højskolen var og blev Josefs ansvar.

Denne hans dybe medleven i skolens daglige virke prægede os alle børn, elever, personale og lærerstab. Vi, der i dag står tilbage, er Gud dybt taknemmelig for *det daglige brød*, vi i så mange år fik gennem Josef.

Hans minde vil leve imellem os.

Ellen og Ths. M.

*Fra U-landsdagen:
De fattiges bord.*

Hjemme fra skolen

Halmøderne

Efterårsferien er for længst overstået, og vi er kommet godt i gang igen. De fire halmødeaftener var i år særdeles godt besøgt – ca. 1200 mødedeltagere i alt. Vi tror, at skolen ved at åbne dørene for disse møder udfylder en vigtig funktion i relation til det omgivende samfund, hvorfor vi også med glæde siger velkommen.

Bestyrelses- og medarbejdermøde

Allerede søndag aften (30. okt.) var der møde igen – et møde, hvor alle bestyrelsesmedlemmer med pårørende skulle være sammen med samtlige medarbejdere på skolen. Forstander Karsten Nissen, Diakonhøjskolen i Århus havde et foredrag over

emnet: »Splittelse og spænding i de kirkelige ungdomsbevægelser«. Det var et særdeles godt og inspirerende foredrag, hvor også den historiske udvikling gennem de sidste 15 år blev præciseret. Efter foredraget var der fri drøftelse over kaffen. Mon ikke alle gik hjem med en fornemmelse af, at forståelsesbaggrunden var blevet noget større!

U-landsdag

Den efterfølgende mandag havde vi U-landsdag, som Karsten Nissen indledte med 2 timers foredrag for eleverne. Derefter var alle resten af dagen i fuld aktivitet med meget forskelligt i relation til emnet: »Rig-fattig«. En af de ting, som emnet nok bedst illustreredes ved, var middagen, hvor alle på skolen trak lod om en portion ris på papir indtaget med fingrene, og så den helt lækre middag med fin anretning. Mange misundelige blikke og bemærkninger blev sendt over til de riges bord.

Mange penge blev ved de forskellige boder om aftenen samlet ind til et eller andet i et U-land.

*Fra U-landsdagen:
De riges bord.*

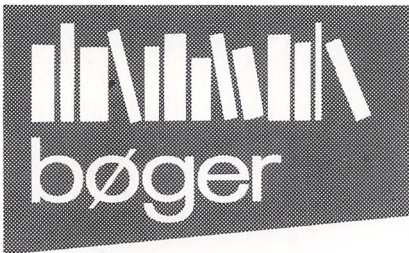

DMS-bazar

Dagen efter (1. nov.) havde DMS's kvindekreds lånt hallen til afholdelse af den årlige bazar. Også her var der mange spændende ting. Eleverne havde lov til at være med hele aftenen og flere vandt virkelig gode ting, som kan bruges evt. til julegaver.

Et dødsfald

Torsdag morgen (3. nov.) ringede telefonen. Det var vores bestyrelsesformand, som meddelte, at hans kone, Maren Fuglsang Sørensen, var død onsdag aften. Vi vidste godt, at fru Sørensen var syg, men hvad tænker man ikke ved en sådan meddelelse. Stor sorg følte vi, men størst var den for familien. Vore tanker vil være hos dem med stor tak til Gud for, hvad Han gennem fru Sørensen har givet os. Vi vil ære fru Sørensens minde.

Fra Lohses Forlag modtager skolen hvert år forlagets julebøger og -hæfter med ønske om, at de må blive omtalt i skolens elevblad. Det gør vi gerne og med glæde.

Det drejer sig om:

Det nye år 1984, som er årbog for Kirkelig Forening for Den indre Mission i Danmark. Redaktørerne er Indre Missions formand og generalsekretær. Der er plads til notater for hver dag i året 1984 og 1985. Årets gang i Indre Mission fra sommeren 1982 til sommeren 1983 omtales af den fhv. generalsekretær, Verner Andersen. Formandens årsberetning »Med sigte på målet« bringes i sin helhed. For højskolevenner har det særlig interesse at læse forstander Påskes »Fra prædikestol til kateder«. Påske er Børkop Bibelskoles forstander. – Der findes navnefortegnelse over Indre Missions bestyrelse, tjenestemænd, sekretærer, indremissionærer. En meget nyttig almanak, som ikke mindst har sin berettigelse efter at »Kirkelig Lommekalender« ikke udkommer mere.
Pris: kr. 39,50.

Husandagtskalender 1984.

Brødreminighedens kalender med bibelord og andagtsstykke til hver dag i året er en kær gæst i mangfoldige hjem og anbefales stærkt.
Pris: Kr. 55.

Når lampen tændes.

Det er 49. samling, der er udkommet i år, og gennem alle årene har det været familien Steenvinkel, der har stået som redaktører af den populære »lampe«. Et ønske for jubilæumsbogen næste år – den 50.: »Bring det bedste af det bedste, der har været i samlingen gennem de mange år!«
Pris: kr. 33.

Julestjernen

Indtager en meget fornem plads såvel i udstyr som indhold. For den i bedste forstand kræse læser.
Pris: kr. 36,50.

Mange vil sikkert savne »Juletoner« for voksne og »Mod jul« for de større børn, og »Julelys« for de mindre børn. Men også julebøger og hæfter har deres tid. Der er imidlertid god erstatning, som nok kan opveje savnet. Til børnene er der to hæfter:

Alle børns jul

– Udgivet af Danmarks folkekirkelige Søndagskoler og Børnegudstjenester. Fint udstyr – godt indhold – 24 store sider.
Pris: kr. 10.

Julehjertet

– Børnenes julebog 1983 med bidrag af klassiske, men også nyere forfattere. 64 sider.
Pris: kr. 32.

Så er det mig en særlig glæde at anbefale:

Jul 83 – for hele familien

Fremragende redigeret! Helt i topklasse! Kan næppe gøres bedre! Redaktørerne er forstanderparret Bechmann, Nordsjællands Efterskole.
Pris: kr. 38.

Poul Jeppesen